

κ. Κ. Καζιδά
Συγγραφέας

ΕΥΒΟΪΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ - ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ & ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : ΑΝΔΡ. ΙΩ. ΖΩΝΤΟΣ - ΕΤΟΣ Α' ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 5 ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧ. 40

ΧΑΛΚΙΣ, ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1942

Η ΧΑΛΚΙΣ

Ἡ Χαλκίς ἀπὸ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους ἦτο ἡ ἐπισημοτέρα πόλις ἐξ ὄλων τῶν πόλεων τῆς Εὐβοίας. Ἔκειτο δὲ περίπου ἐπὶ τοῦ στενωτάτου σημείου τοῦ Εὐβοϊκοῦ πορθμοῦ, οὕσα ἰσχυρά. Μικρὰ γέφυρα, συνήθου ἑκπαλαί τὴν πόλιν μετὰ τῆς Βοιωτικῆς ἀκτῆς. Πολλοὶ ἐκδόσεις ὑπάρχουσι περὶ τῆς ὀνομασίας τῆς πόλεως ταύτης, ἐξ ὧν ἡ ἐπικρατεστέρα, φαίνεται ὅτι ὠνομάσθη ἐκ τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἀσωποῦ Χαλκίδος. Ἐίχε φρούριον ἰσχυρὸν ἀλλὰ καὶ λόγῳ τῆς τοποθεσίας τῆς ἦτο ἰσχυροτάτη, οὕτως ὥστε αὐτὴ, ἡ Μαγνησία καὶ ἡ Δημητριάς ἐκαλοῦντο: «Τρεῖς πέδα Ἑλληνικά.»

Ἐκυβερνᾶτο ἀριστοκρατικῶς ὑπὸ τῶν Ἱπποβατῶν οὓς ἐξεδίωξεν ὁ Περικλῆς. Τότε πολλοὶ ἐξηναγκάσθησαν ν' ἀποικίωσιν, ἄλλοι μὲν εἰς τὴν Χαλκιδικὴν τῆς Μακεδονίας, ἄλλοι δὲ εἰς Νάξον τῆς Σικελίας, καὶ ἄλλοι εἰς Κύμην.

Παρὰ τῇ Χαλκίδι κεῖται ἡ πηγὴ τῆς Ἀρεθούσης ἡ μέχρι σήμερον ρέουσα. Λέγεται ὅτι κατὰ τὸ εὐφορον Ἀηλάντιον πεδῖον ὑπῆρχον θερμοὶ πηγαὶ ὡς καὶ μεταλλεῖα σιδήρου καὶ Χαλκοῦ, ὁπόθεν καὶ ἑτέρα ἐκδόσεις ὅτι ὠνομάσθη Χαλκίς ἡ πόλις, διότι ἐξήγετο ἐκ τῶν μεταλλείων ἀφθονία χαλκοῦ.

Ἡ Χαλκίς δὲν ὑστέρησε καὶ φιλολογικῶς, καθ' ὅσον ἐν αὐτῇ ἐγεννήθησαν Ἰσαῖος ὁ ῥήτωρ καὶ ὁ ποιητὴς Λυκόφρων, ὁ δ' Ἀριστοτέλης ἐπὶ πολὺ διατρίψας ἐν Χαλκίδι καὶ μελετῶν τὰ τῆς Παλιρροίας, κατ' ἄλλους μὲν ἐπνίγη ἐν τῷ πορθμῷ κατ' ἄλλους δὲ ἀπεβίωσεν ἐκ μαρασμοῦ μὴ δυνηθεὶς νὰ λύσῃ τὸ πρόβλημα τῆς Παλιρροίας.

Ἐκ τοῦ Ἡροδότου εἶναι γνωστὸν ὅτι οἱ παλαιότεροι κάτοικοι τῆς πόλεως Χαλκίδος ὠνομάζοντο

Ἄβαντες, λαὸς ἐκ Θράκης ὀρμώμενος καὶ διὰ τῆς Φωκίδος εἰσελθὼν εἰς Εὐβοίαν, ἐγκατεστάθη ἐν αὐτῇ.

Κατὰ τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον οὗτοι ἔλαβον μέρος ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ Ἐλεφῆνορος μετὰ τεσσαράκοντα νηῶν, συμπαραλαβόντες καὶ τοὺς υἱοὺς τοῦ Θησέως.

Κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν ὁμως πλανηθέντες ἐρριφθῆσαν εἰς τὰ Κεραύνια ὄρη μετὰ ὀκτῶ νηῶν, ἐνθα ἔζων ὡς ἄγριοι, φέροντες μακρὰν κόμην, « ὀπισθεν - κομόωντες » ὡς ὁ Ἰλιούταρχος περιγράφει.

Ὁ Ἐλεφῆνωρ, υἱὸς τοῦ Χαλκόδοτος, ἐφονεύθη παρὰ τοῦ Ἀγήνορος κατὰ τὴν ἐκστρατείαν τῆς Τροίας, ὡς ὁ Ὅμηρος ἐν τῇ Ἰλιάδι ὁμολογεῖ.

Καὶ κατὰ τοὺς μεσαιωνικοὺς χρόνους ἡ Χαλκίς ἦτο πόλις ὀχυρὰ, ἐπὶ τῆς ἐνετικῆς δὲ κατοχῆς ἡ ὀχυρότης τῆς τοποθεσίας τῆς ἐνισχύθη διὰ φρουρίων περὶ τὴν πόλιν ὡς καὶ κατὰ τὰς περίεξ αὐτῆς ὀχυρὰς θέσεις.

Κατὰ τὸ 1821, εἰς τὸν ἀπελευθερωτικὸν ἀγῶνα τῆς Ἑλλάδος, ἡ Εὐβοία πλὴν τῶν πολλῶν θυσιῶν ἅς προσέφερεν ὑπὲρ τῆς Ἐλευθερίας τοῦ Ἑλληνισμοῦ, προσέφερε καὶ ὀπλαρχηγούς πολλούς, μεταξύ τῶν ὁποίων τὸν Στρατηγὸν Νικόλ. Κριεζώτην, τὸν Ναύαρχον Μισοῦλην, τὸν Ἀγγελῆν Γοβιὸν καὶ λοιπούς.

Κατὰ τὴν σύγχρονον περίοδον ἡ Χαλκίς καὶ ἐν γένει ἡ Εὐβοία προσέφερε στρατιωτικῶς τοιαύτας ὑπηρεσίας καὶ τόσας θυσίας, ὥστε δύναται μὲ ὑπερφηάνειαν νὰ λογιζῆται μετὰ τῶν πρώτων συντελεστῶν τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος.

1922

† Γεώργιος Ζήσης

ΔΙΠΛΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ!

Μ' ἕνα χαρούμενο σκοπὸ
τ' ἀηδόνι ἀπόψε τραγουδαί
Κι' ὁ γκιώνης τ' ἄχαρο πουλί
παράπονα μοιρολογαί!

Πάνω στὸ ἴδιο τὸ δεντρί
τὰ δυὸ πουλιὰ εἶν' κOURνιασμένα
τῶνα γι' ἀγάπη τραγουδεῖ
τ' ἄλλο θρηνεῖ τὰ περασμένα!

Στὴν ἴδια στράτα τῆς ζωῆς
κ' ἡ λύπη κ' ἡ χαρὰ διαβαίνει,
ἢ μιὰ ἀδιάφορη γελαῖ
ἢ ἄλλη ἀγνωρίστη πεθαίνει!

Γεώργ. Θ. Κελεπούρης

Σ' ΑΓΑΠΩ!

Σ' ἀγαπῶ κάθε σούροπο βράδου
ποῦ γιὰ μὲ ᾿σαι δοσμένη στὴ σκέψη.
Πιὸ πολὺ σὰν πλακῶνει σκοτάδι
καὶ φυλάς τὴν καρδιά πῶχους κλέψει.

Σ' ἀγαπῶ, σ' ἀνθισμένον παλκόνι
ἕνα Γιούλι· κι' ὁ διαβάτης περνάει.
Σίγῃ! ἀπ' τὸ βιολί Σου οὔτε τόνοι.
Ἡ ματιὰ Σου μακρὰ μ' ἀκολουθαί.

Σ' ἀγαπῶ, ὡς μὲ κυττάζεις σιὰ μάτια
καὶ μοῦ λές, τί δὲ λές; στὴ ψυχὴ μου.
Σ' ἀγαπῶ, κι' ἅς πονῶ ἀπ' τὰ κομμάτια
τῆς καρδιάς. Σ' ἀγαπῶ, ἢ προσευχὴ μου.

13 Ἰουλίου 1942

Νίκος Γ. Παπαγεωργόπουλος

Ἡ Μοντέρνα Γαλλικὴ Ποίηση

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΒΓΑΙΝΕΙ

PIERRE REVERDY

Πόσα βιβλία! Ἐνας ναός πού οἱ παχυοὶ του τοῖχοι ἦταν μὲ βιβλία χτισμένοι.

Κεῖ, μέσα πού μπήκα, κανείς δὲ θά μάθει πῶς, δὲν ξέρω ἀπὸ ποῦ, πνιγόμενος γκριζὰ ἦταν τὰ ταβάνια ἀπ' τὴ σκόνη. Κανένας θόρυβος.

Κι ὅλες αὐτὲς οἱ τόσο μεγάλες ἰδέες δὲν κινοῦνται πιά κοιμοῦνται ἢ πέθαναν. Κάνει τόση ζέστη στὸ θλιβερό τοῦτο μέγαρο, τόση σκοτεινιά!

Ἐξυσα μὲ τὰ νύχια μου καὶ λίγο—λίγο ἔκανα μιὰν

τρύπα στὸ δεξιὸ τοῖχο.

Ἦταν σὰν παράθυρο κι ὁ ἥλιος, πού ἤθελε νὰ μὲ θαμπώσει, δὲν κατάφερε νὰ μ' ἐμποδίσει νὰ κοιτάξω ἔξω.

Ὁ δρόμος ἦταν, μὰ δὲν ἦταν πιά κεῖ τὸ μέγαρο. Ἐβλεπα μιὰν ἄλλη σκόνη κι ἄλλους τοίχους πού ἀκουμποῦσαν στὸ πεζοδρόμιο.

(Ἀπὸ τὰ «Poèmes en prose».)

**

VALÉRY LARBAUD

Η ΜΟΥΣΑ ΜΟΥ

Τραγουδῶ τὴν Εὐρώπη, τὰ τραῖνα τῆς καὶ τὰ θεατρά της
Καὶ τοὺς ἀστερισμοὺς τῶν πολιτειῶν τῆς, κι ὅμως
Στοὺς στίχους μου μέσα φέρνω τὰ λείψανα τοῦ νέου κόσμου:
Ἀσπίδες δερμάτινες μὲ φανταχτερὰ χρώματα ζωγραφισμένες,
Κοπέλλες ἐρυθρόδερμες, στενόμακρες βάρκες ἀπὸ ἀρωματικὴ ξυλεία, παπαγάλους,
Βέλη φτερωμένα μὲ πράσινο, μὲ μπλέ, μὲ κίτρινο,
Κολιὲ ἀπὸ ἀναλυτὸ χρυσάφι, φρούτα παράξενα, σκαλιστὰ τόξα,
Κι ὅλα ὅσα τὸν Κολόμβο συνώδευσαν στὴ Βαρκελώνη.
Στίχοι μου, ἔχετε τὴ δύναμη, ὦ χρυσοὶ μου στίχοι,
Καὶ τὴν ὀρμὴ τῆς χλωρίδας καὶ τῆς τροπικῆς βλάστησης,
Τὸ μεγαλόπρεπο τῶν βουνῶν πού γεννήθηκα,
Τοῦ βόνασου τὰ κέρατα, τὰ φτερά τοῦ κώνωρα!
Ἡ μοῦσα πού μ' ἐμπνέει εἶναι μιὰ γυναῖκα κρεολή,
Ἡ ἀκόμα μιὰ θερμὴ σκλάβια πού μαζί του φέρνει ὁ καρβαλλάρης
Δεμένη στὴ σέλλα του, ριγμένη στὰ καπούλια τοῦ ἀλόγου του,
Ἀνάκατα μὲ πολυτίμες στόφες, βάζα χρυσὰ καὶ τάπητες,
Κι' ἀπ' τὴν ἴδια σου τὴ λεία νικήθηκες, ὦ Ἰλανέρο!
Οἱ φίλοι κα:αλαβαίνουν τὴ φωνή μου, τίς γνώριμες
Τὰ βράδρια ἀποχρώσεις τῆς, στὰ ποιήματά μου.
(Φτάνει νὰ μποροῦν ὅπου πρέπει νὰ βάλλουν τὸν τόνο.)
Μὲ παρακινοῦν τοῦ ρυθμοῦ οἱ ἀδάμαστοι νόμοι,
Δὲν τοὺς νοιώθω ὁ ἴδιος: εἶναι κεῖ,
Ἦ Ἄρτεμις, Ἄπόλλων, μοῦ ὑπαγορεύετε σεῖς αὐτοὺς τοὺς τόνους,
Ἡ φαντασία εἶναι μόνο, κάτι
Ὀλότελα δικό μου—κάτι σὰ γουργουρητό;

(Ἀπὸ τὴς «Poésies de A. O. Barnalooth»)

Μεταφρ. Γ. Ι. Φουσάρας

ΘΥΜΗΣΗ

Μπαίνω στῆς νοσταλγίας τὸ καρὰβι
καὶ ταξιδεύω ἀλαργινὰ
ἢ θύμηση τὴ σκέψι μου ξανάβει
καὶ λησμονῶ τὰ τωρινὰ.

Θυμοῦμαι τὰ φευγάτα ἕνα—ἕνα
κι' ἔχω τὰ μάτια ἐκστατικά:
πρόσωπα γνώριμα κι' ἀγαπημένα
περνοῦν καὶ χάνονται ξανά.

Κρυφὲς ἀγάπες, χάδια καὶ μεθύσια
σ' ἄλικο χεῖλη ἡδονικά,
κι' ὄνειρα πλάνα μύρια καὶ περίσσια
εἶν' ὅλα μπρὸς μου μαγικά.

Καὶ νοσταλγῶ καὶ πλάθω τὰ χαμένα
ὡς ἕνας ἔρμος ναυαγός·
Κι' ἀνιστορῶ καὶ κλαίω τὰ περασμένα
κι' εἶμαι ἕνας πλάνος νοσταλγός

Ἀθήνα

Διεν. Βογόπουλος

ΜΗΝΥΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΘΑΝΑΤΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΑΡΧΙΑ

Διαλεχτέ μου φίλε κ. Ζώντο,

Σὰν ἕνα φωτεινὸ μετέωρο βλέπω τὰ «Εὐβοϊκὰ Γράμματα» σας μέσ' στὴν κολασμένη νύχια τῆς σημερινῆς ἀνθρώπινης σφαγῆς. Εἶχα τόσο καιρὸ χάσει τὸ ἀνήσυχο καλλιτεχνικὸ σας δαιμόνιο, μὰ τὸ περίμενα ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή. Τώρα χαίρουμαι, πού τὸ βρίσκω ἀπ' τὴ δαντελλένια Ζάκυνθο στὴ πατρίδα τοῦ ἐξαίσιου Σκορίμπα.

Μιὰ ὥρα γιομάτη ἀπὸ πνευματικὴ μοσκοβολία πέρασα μὲ τὰ τρία σας πρῶτα φύλλα. Εἶδα ὀλοῦθε τὴ δική σας ζωηφόρα πνοή, πού γιγαντῶνει τὸ εἰρηνικὸ σας κίνημα στὴν ἐπαρχία, καὶ τὴν προσπάθεια τῶν παλιῶν καὶ νέων σας συναγωνιστῶν νὰ συμ-

βάλουν μὲ κάθε τρόπον στὴν ἀνοικοδόμησι. Σὰς ἐκφράζω τὴ βαθειά μου ἱκανοποίησι καὶ τίς θερμὲς μου εὐχὲς: πίστη καὶ περιφάνεια, μόχθο καὶ τόλμη. Μ' αὐτὲς τῆς δυνάμεις, δὲ μπορεῖ, παρὰ νὰ πᾶτε μπροστά. Καὶ νὰ φτιάστε ὅπως ἴθιτε.

Εἶναι ξεχωριστὴ ἡ χαρά μου, μὲ τὴν ὁποία συνοδεῶ τὴ συνεργασία μου γιὰ τ' ἀκόλουθο τευχὸς σας. Ἀπὸ δῶ κάτω, κλεισμένος τόσο δεινὰ στὴ ζωὴ, θά σὰς στέλνω ὅ,τι δὲ μπορεῖ νὰ στενοχωρεῖ τίς στήλες τῶν «Εὐβοϊκῶν Γραμμάτων». Ταχτικά ὅμως θά σὰς στέλνω τὸ θαυμασμό μου γι' αὐτὰ καὶ τὴν ἀγάπη μου γιὰ σὰς.

Πύργος—Ἡλείας 25-6-42

Τάκης Δόξας

Ω, ΕΠΑΡΧΙΑ, Σ' ΑΓΑΠΩ...

Κι' ἂν μοῦ στενεύεις τὴν καρδιά μέσ' στοὺς μικροὺς σου δρόμους
κι' ἂν μέσα μου τὴν πλήξη τους τὰ σπίτια σου σωριάζουν
κι' ἂν μοῦ βαραίνουν τ' ἄνεργα τὰ βράδια σου τοὺς ὤμους
κι' ἂν φεύγουνε τὰ τραῖνα σου μὲ δίχως νὰ μὲ παίρνουν
κι' ἂν τὰ ξανθὰ σου πρωῖνὰ σὰν ἴσκι με τρομάζουν,
ὦ, Ἐπαρχία, μυστικὰ κοντὰ σου μὲ ξεσέρνουν...

Τὸ ξέρω, πῶς τὰ χρόνια σου παλιῶσαν τοὺς ἀνθρώπους
καὶ μοῦκαμαν τοὺς φίλους μου κι' ἀπόγιναν σὰν ξένοι,
τὸ ξέρω, πῶς μοῦ μάρανες τῆς ρέμβης μου τοὺς τόπους,
πού δὲ βολεῖ τ' ἀσύλληπτα πουλιά μου νὰ πετᾶνε,
τὸ ξέρω, πῶς τὴ σκέψι μου τὴν ἔχεις κρεμασμένη
κι' ὅμως αὐτὰ σου τ' ἄγωνα τοπία μὲ κρατᾶνε:

Δὲ μ' ἀφησες πιά τίποτα κρυφὰ νὰ περιμένω
καὶ τῆς φυγῆς μοῦ τσάκισες τὸ πάθος πρὶν ξεπνήσει,
κι' ἂν εἶχα κάτι μέσα μου τρελλό καὶ παθιασμένο
μοῦ τῶπιξες σι' ἀδιάκοπο, πού πέφτει, θειλινό σου,
μὰ κι' ἂν τὰ χρυσοστάχια μου μοῦ τᾶχεις πιά θερίσει,
ἐγὼ κρυφὰ γλυκαίνουμαι μέσ' στὸ φθινόπωρό σου.

Ἄς κέρωσαν τὰ χεῖλη μου στὴ δίψα γιὰ μεθύσι
τῆς Ἰριδας, πού μοῦκρυψαν τὰ σκοῦρα τὰ βουνά σου
κι' ἔχω πιά στὴ λάσπη σου παντοτινὰ κολλήσει.
Μὲ μιὰ χαρὰ παράξενη σὲ νιώθω, πού μὲ λιώνεις
κι' ὅσο κι' ἂν πνίγουμεαι δετὸς στὰ χέρια τὰ δικά σου
— ὦ, Ἐπαρχία, σ' ἀγαπῶ καθὼς μὲ σαβανώνεις...

ΤΑΚΗΣ ΔΟΞΑΣ

Σατυρικὸς Στίχος

Η ΚΥΡΙΑ ΤΩΝ ΣΥΣΣΙΤΙΩΝ

Τὴν βλέπης νὰ τρέχει
ἰδρώτες νὰ χύνει
φροντίδα τῆς ἔχει
μερίδες νὰ δίνει.

Μιλᾷ καὶ γελάει
σὰ νᾶν διπλωμάτης
στὸ δρόμο σὰν πάει
διακόσοι κοντὰ τῆς.

Ἄν τύχη κιάργισει
νὰ πᾶ' στὴ δουλειά τῆς
τὴν γῆ θά κινήσει
τραβᾷ τὰ μαλλιά τῆς

Καλὰ μῶλους τ' ἔχει
Πονεῖ τὴν ὀρφάνια
Μᾶν μείνει μονάχη
... Ἄλλοι στᾷ καζάνια

Ἄρης Ψυχοπαίδης

“ΛΑΧΕΙΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ,”

ΚΛΗΡΩΣΙΣ

Τετάρτην 12 Αύγουστου 1942

Συνολικά κέρδη

Δραχ. 20.360.000

Ἡ κατανομή τῶν κερδῶν ἔχει ὡς ἑξῆς :

1ος	Λαχνὸς κερδίζει	δραχ.	5.000.000
2ος			3.000.000
3ος			2.000.000
4ος			1.000.000
5ος			500.000
6ος			500.000
7ος			300.000
8ος			300.000
9ος			250.000
10ος			250.000
11ος			200.000
12ος			200.000
13ος			150.000
14ος			150.000
15ος			150.000
16ος			150.000
17ος			100.000
18ος			100.000
19ος			100.000
20ος			100.000

19 λαχνοὶ φέροντες τὸν ἀριθμὸν τοῦ α'. λαχνοῦ ἀνεξαρτήτως σειρᾶς X 50.000 ἕκαστος 950.000

171 λαχνοὶ φέροντες τοὺς ἀριθμοὺς τῶν 2—20 κληρωθησομένων λαχνῶν ἀνεξαρτήτως σειρᾶς X 10.000 ἕκαστος 1.710.000

1600 λαχνοὶ λήγοντες εἰς τὰ τρία τελευταῖα ψηφία τῶν 8 κληρωθησομένων πρώτων λαχνῶν (1—8 λαχνῶν) ἀνεξαρτήτως σειρᾶς κερδίζουν ἀνά δραχ. 2.000 ἕκαστος εἰς γραμμάτια Ἐθνικοῦ Λαχείου 3.200.000

Σύνολον Δραχ. 20.360.000

Προμηθευθῆτε ἐγκαίρως τὰ Λαχεῖα σας

Δημοσιεύσεις — Διαφημίσεις

Τὰ «Εὐβοϊκὰ Γράμματα» δέχονται πρὸς δημοσίευσιν, στὴν τελευταία των σελίδα, κρατικές καὶ ἰδιωτικές καταχωρήσεις—δημοσιεύσεις καὶ παντὸς εἶδους ἐμπορικές δημοσιεύσεις.

Σὲ ἰδιαίτερες σελίδες των—γιὰ νὰ μὴ χάνουν καθόλου χώρον ἐκ τῆς τακτικῆς των ἐκδόσεως—δημοσιεύουν δικαστικές περιλήψεις, προκηρύξεις δημοπρασιῶν, πλειστηριασμῶν καὶ ἰσολογισμοῦς Τραπεζῶν, Ἐταιρειῶν, Συνεταιρισμῶν καὶ κάθε ἄλλου Δημοσίου, Δημοτικοῦ καὶ ἰδιωτικοῦ ὄργανισμοῦ.

ΕΥΒΟΪΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ - ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ : ΟΔΟΣ ΑΓΓΕΛΗ 26

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ : 3-45

ΧΑΛΚΙΣ

Συνδρομῆς :

Ἔτησία Δραχμῆς 500 — Ἑξάμηνος Δραχμῆς 300
Διὸ Δήμους, Κοινότητος Τραπεζας καὶ διαφόρους ὀργανισμοὺς ἔτησία Δραχμῆς 1000

Διαφημίσεις : Κατὰ συμφωνίαν

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται
Συνδρομῆς καὶ Καταχωρήσεις προπληρώνονται

Γράμματα — ἐπιταγῆς :

Πρὸς τὸν ὑπεύθυνον κ. Ἀνδρέαν Ἰω. Ζῶντων
ὁδὸς Κ. Τσιριγώτη 9 — Χαλκίδα

ΛΟΓΙΑ ΠΡΟΦΗΤΟΥ

Τὸ «Τραγοῦδι τοῦ Ἀγρότη» τοῦ διαλεχτοῦ μας συνεργάτου, κ. Γιώργου Θ. Κελεπούρη, ποῦ δημοσιεύθηκε στὸ προηγούμενον φύλλον μας, ἔκανε ἐξαιρετικὴν ἐντύπωσιν, τόσο ἀπὸ καθ' ἑαυτὸ τὸ ποίημα, ποῦ εἶναι ἓνα ἀληθινὸ ἀριστούργημα, ὅσον καὶ τὰ ἐπιγραμματικὰ λόγια τῆς προμετωπίδος τοῦ ἀειμνήστου Νικ. Κ. Κανελοπούλου.

«... ἐργασθῆτε νὰ φτιάσετε γεωργίαν. Ὁ Ἕλληνικὸς λαὸς θὰ εἶναι καταδικασμένος ν' ἀφανισθῇ ἂν δὲν ἀνορθωθῇ καὶ εὐημερήσῃ τὸ Ἕλληνικὸ χωριό !!»

Λόγια ἀληθινοῦ Προφήτου, ποῦ καὶ σήμερον ἂν ζοῦσε καὶ τὰ ἔγραφε, ὁ ἀξέχαστος ἐνισχυτῆς τῆς Ἕλληνικῆς Γεωργίας, δὲν ἴθα ἤμποροῦσε νὰ εἶναι ζωντανώτερα καὶ παραστατικώτερα.

Μέσα στὴ σημερινή, ὁμῶς συμφορὰ, ποῦ μᾶς δέρνει τὰ ἀθάνατα αὐτὰ λόγια ἐνὸς μεγάλου εὐεργέτου καὶ στυλοβάτου τῆς Ἑλληνικῆς Γεωργίας, ποῦ πέθανε ἀλλὰ ζῆ στὶς ψυχῆς ὄλων τῶν πραγματικῶν Ἑλλήνων, ἀποκτοῦν ἰδιαίτεραν σημασίαν καθὼς καὶ ὁ ὕμνος αὐτὸς πρὸς τὸν Ἀγρότη τοῦ κ. Κελεπούρη, ποῦ θ' ἄπρεπε οἱ χωρικοὶ μας νὰ τὸν ἔχουν σὰν ἕναν δεύτερον Ἐθνικὸν ὕμνον καὶ νὰ τὸν τραγουδοῦν πρῶτ' καὶ βράδου.

ΤΟΥ ΑΑ ΔΕΜΠΕΣΗ

ΙΑΤΡΟΣ

ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

ΧΑΛΚΙΣ